

begrænse Tilgangen til Sygeplejergerningen; jeg tror heller ikke, det er det dybe Motiv til at kræve Statsanerkendelse, at man, naar denne opnaas, vil gøre Forsøg paa at spænde Lønningerne i Vejret — jeg tror slet ikke, det er det egentlige Motiv. Saa vidt jeg har kunnet forstaa Udviklingen fra den Tid, da Sygeplejergerningen her i Landet ikke var særlig agtet, og til nu, er det, Sygeplejerskerne ønsker, Statens Stempel; baade i egen og i Samfundets Interesse vil de sikre, at *den* ikke kan udgive sig for Sygeplejerske med Statens Anerkendelse, som ikke virkelig har Evne til at udøve Sygeplejergerning. Vi har netop i den sidste Menneskealder været inde i en betydelig Udvikling for denne Sag. Man skal ikke saa mange Aar tilbage i Tiden for at finde Eksempler paa, at der var saare ringe Forstaaelse her i Landet af Sygeplejerskens Betydning, ja, selv Lægerne forstod ikke rigtig at vurdere den; de havde ikke rigtig Forstaaelse af, at skulde Lægevidenskaben i enhver Henseende komme Befolkningen til gode, saaledes som Forudsætningen maatte være, var det en Nødvendighed, at der blev uddannet dygtige Sygeplejersker, som kunde staa ved Lægens Side ved de forskellige Sygdommes Behandling, ikke mindst i Operationsstuerne. Det er rigtigt, at der har været gjort Indvendinger mod Kravet om Statsanerkendelse, man har næret Ængstelse for, at et saadant Kravs Opfyldelse vilde virke generende nogle Steder, men saa vidt jeg har kunnet forstaa, er Ængstelsen i det væsentlige bortvejret. Jeg tillægger det slet ingen Betydning, at en Præst har kunnet udtale sig saaledes, som nylig refereret her, thi en saadan Udtalelse er kun Vidnesbyrd om, at vedkommende Præst hverken har forstaaet sin egen Stilling eller Sygeplejerskernes Stilling. Han vilde vistnok selv være den sidste til at tage Konsekvensen af det Krav, han stillede, og dog skulde han egentlig, naar et saadant Krav blev stillet til Sygeplejerskerne, være den første til at tage Konsekvensen deraf; men noget saadant vil man ikke kunne forlange hverken af Præster eller af andre Mennesker — vi kan heller ikke forlange det af Sygeplejerskerne, de er Mennesker med de samme Krav til Livet som andre Mennesker. Hvis vi skal have Haab om at kunne bevare Sygeplejerstanden i Danmark som en Stand, man kan se op til med Tillid og Agtelse, er der efter min Overbevisning ingen Vej udenom dette Krav: man maa give dem Livsvilkaar at arbejde under, som er tilfredsstillende for dem.

Lovforslaget er oprindelig udarbejdet af Medicinalkommissionen, det er derefter fremsat her i Tinget af en tidligere Justitsminister, under hvem Sygeplejerskerne den Gang sorterede, det er anbefalet af Sygeplejerskernes Organisation, af Sygeplejeraadet, af Centralforeningen og af Repræsentanter for Sygekasser, og det er velbegrundet og velanbefalet. Jeg kan her ikke gøre andet end paa det varmeste at anbefale det til det høje Tings Velvillie, og jeg haaber, at den Udvalgsbehandling, som jeg ikke har noget imod finder Sted, vil blive ført paa en saadan Maade, at vi, naar Behandlingen er til Ende, faar en Indstilling, hvorefter Lovforslaget kan vedtages i det væsentlige uforandret i dette høje Ting.

Inger Gautier Schmit: Hvis man skulde skrive den danske Kvindes Historie for det sidste halvt Hundrede Aar, tror jeg, man som et af de skønneste Blade i denne Historie kunde indridse det Arbejde og den Indsats, som den danske Sygeplejerske har udført; det Arbejde, her er præsteret, vil altid staa som noget overordentlig smukt, idet Nerven, det inderste i det, ikke har været det at skaffe sig et Levebrød, men det at tjene sine Medmennesker. Derfor har der altid været noget glad og opløftende over Sygeplejerstanden, thi i sig selv er det den største Gave for et Menneske at tjene — ikke Penge, men sine Medmennesker, og det er det, der har baaret den danske Sygeplejerstand oppe gennem disse mange Aar, som ofte har været trange, fordi deres Arbejde var slet tilrettelagt, fordi deres fysiske Kræfter blev overanstrengt, og fordi de økonomisk set var daarligt stillede. Nu har Forholdene imidlertid udviklet sig ganske overordentligt til Sygeplejerskernes Fordel, idet saavel deres Arbejdstid som deres økonomiske Vilkaar er blevet overordentlig meget forbedret, og fordi man fra Samfundets Side helt anderledes forstaaer at vurdere den Indsats i Samfundslivet, som de gør.

Naar der nu tales om, at der skal Statsanerkendelse til, og der fra forskellig Side har lydt betænkelige Røster, er der en af de Røster, jeg kan forstaa. Jeg kan udmærket godt forstaa, at Sygeplejerskerne gerne vil have Statsanerkendelse, men en af de betænkelige Røster, som løfter sig, gaar ud paa dette: Hidindtil har der ligget stor Idealitet og Selvopofrelse bag Sygeplejerskernes Arbejde, for dem har det ikke været et Pengespørgsmaal, for dem har det ikke været et Arbejdstidsspørgsmaal,